

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 23CoCsp/48/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8217206149
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8217206149.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobkyne: I. I. Y., bytom E. XXX/XX, XXX XX H., právne zastúpená: Sidor & partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanej: Profi Credit Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 728,16 Eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bardejov 3Csp/160/2017 -190 zo dňa 03.06.2020, takto

rozhodol:

Mení rozsudok v jeho napadnutej časti výroku I. čo do úroku z omeškania tak, že žalobu o úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 728,16 eur od 16.05.2017 do 07.02.2018 zamietá.

Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Žalovanej priznáva voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom č.k. 3Csp/160/2017 -190 zo dňa 03.06.2020 Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“), v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 728,16 Eur s prísl. rozhodol tak, že výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 728,16 Eur spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 728,16 Eur od 16.05.2017 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Výrokom III. priznal žalobkyni voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 2, § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“); § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, § 19 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.; § 255 ods. 1, 262 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenej prvoinštančnému súdu dňa 30.10.2017 domáhala voči žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia v sume 728,16 Eur s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 728,16 Eur od 25.04.2017 do zaplatenia. Žalobu odôvodnila tým, že so

žalovanou uzatvorila Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX dňa 20.03.2012, pričom zmluvu uzavrela ako fyzická osoba, nepodnikateľ. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru v sume 1.500,- Eur s úrokovou sadzbou 70,01 % ročne, RPMN 65,46%, výškou splátky 80,37 Eur, počtom mesačných splátok 42 a celkovou dlžnou sumou 3.375,54 Eur. Podľa názoru žalobkyne zmluva neobsahovala potrebné náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. V tejto súvislosti uviedla, že RPMN v Zmluve nebola vypočítaná správne. Žalobkyni nebol poskytnutý úver vo výške 1.500,- Eur, ale 1.284,25 Eur, keďže poskytnutý úver bol ponížený o sumu 215,75 Eur, ktorý predstavoval poplatok za Dohodu o poskytnutí služby, čo podľa žalobkyne je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Okrem toho žalobkyňa namietala neprímeranú výšku úrokovej sadzby. Argumentovala tým, že priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby pre podobné typy úverov so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby v marci 2012 bola vo výške 11,76 % a v tomto prípade až 70,01 % ročne, čo predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ide o absolútne neplatné dojednanie, ktoré akoby ani nebolo obsahom zmluvy, a preto zmluva neobsahuje ani náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. Z uvedených dôvodov je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Okrem toho žalobkyňa vyslovila názor, že zmluva neobsahuje ďalšiu náležitosť, a to neuvedenie výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov. V tejto súvislosti poukázala na viaceré rozhodnutia, ktoré daný nedostatok v zmluve o spotrebiteľskom úvere konštatovali vo svojich rozhodnutiach so záverom, že pre tento nedostatok je potrebné úver poskytnutý na základe takej zmluvy považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa tiež poukázala na to, že v zmluve absentuje aj predpoklad podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z., a teda uvedenie adresy veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti. Argumentovala aj tým, že v zmluve nebol uvedený údaj o dobe trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. Aj preto bolo potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Keďže žalobkyni bol reálne poskytnutý úver v sume 1.284,25 Eur, tak preplátok v sume 2.091,29 Eur predstavuje bezdôvodné obohatenie. Posledná splátka na Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, ktorá je predmetom konania, bola vykonaná započítaním dňa 24.11.2014, a to tak, že pri uzatváraní zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.11.2014 bola z celkovej dohodnutej sumy 1.500,- Eur odpočítaná pri poskytnutí suma 872,07 Eur ako zostávajúca časť úveru neuhradená na Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX. Na základe toho si žalobkyňa voči žalovanej uplatnila titulom bezdôvodného obohatenia sumu 728,16 Eur z dôvodu právnej istoty, z ktorej je už odpočítaná suma 98,91 Eur ako zľava, ktorú žalovaná poskytla žalobkyni po splatení úveru. Žalobkyňa si uplatnila aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 728,16 Eur od 25.04.2017 (od momentu, keď žalovaná vedela, že sa bezdôvodne obohatila) do zaplatenia. Uplatnila si aj nárok na náhradu trov konania.

4. Súd prvej inštancie vo veci vydal Platobný rozkaz č. k. 3Csp/160/2017 -23 zo dňa 07.02.2018, ktorým žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 728,16 Eur a úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 728,16 Eur od 25.04.2017 do zaplatenia a nahradiť žalobkyni trovy konania.

5. Proti platobnému rozkazu podala žalovaná dňa 19.02.2018 odpor, v ktorom popierala, aby ustanovenie o výške RPMN bolo nesprávne z dôvodu, že do vzorca pre výpočet RPMN neboli započítané náklady za doplnkovú službu. Argumentovala tým, že žalobkyni nebol poskytnutý úver v nižšej sume, ale zmluvné strany sa dohodli na započítaní odplaty za možnosť odkladu splátok úveru, s čím žalobkyňa prejavila súhlas. Poukázala na § 2 písm. g) a i) zákona č. 129/2010 Z. z. a dodala, že ak by odplata za poskytnutú službu bola započítaná do celkových nákladov, potom by taký postup bol v rozpore so zákonom. Na podporu tvrdenia poukázala na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoR/5/2016 -14. Žalovaná nesúhlasila ani s tvrdením žalobkyne, že ustanovenie o výške RPMN je nejasné, nakoľko bod 5 a 6 Zmluvy obsahujú rozdielny údaj o RPMN. Zatiaľ čo bod 5 formuláru Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru uvádza údaj o predpokladanej RPMN, bod 6 uvádza údaj RPMN za úver, ktorý je možné takto určiť až po schválení úveru, keď údaj o dátume vyplatenia úveru sa viaže na schválenie úveru. Žalovaná tiež nesúhlasila s argumentom žalobkyne o tom, že zmluva neobsahuje údaj o spôsobe započítania splátok úveru na istinu, úroky a iné poplatky. Na tomto mieste okrem iného vyslovila názor, že tzv. rozčleňovanie splátky je výklad založený na nesprávnom výklade zákona, keďže zák. č. 129/2010 Z. z. je nepresným prevzatím Smernice 2008/48/ES, čo však súd nezbavuje povinnosti pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na základe nepriameho účinku na také ustanovenia úniijného práva, ktoré sú do príslušnej vnútroštátnej normy prevzaté. Tiež tvrdila, že zmluva obsahuje aj údaj o dobe trvania zmluvy (čl. 9, ods. 9.1. zmluvných dojednaní), ako aj termín konečnej splatnosti úveru (čl. 4, ods. 4.5. zmluvných dojednaní). Žalovaná tiež popierala tvrdenia žalobkyne týkajúce sa Dohody o poskytnutí služby, pričom uviedla, že žalobkyňa sa s ňou riadne oboznámila a bola výrazom jej slobodnej vôle. Uviedla, že odplata za danú službu je cenou plnenia v zmysle § 53 ods. 1 OZ. Oprávnenosť dohody podľa žalobkyne potvrdil aj Krajský súd v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 43CoR/5/2016. Tiež uviedla,

že výška odplaty je v súlade s právnou úpravou zohľadňujúcou priemernú odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola k obdobiu uzatvorenia zmluvy, t. j. k 20.03.2012 upravená v zmysle § 53 ods. 6 OZ. Takto regulovaná odplata vyjadruje celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa. Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotou priemernej odplaty za spotrebiteľské úvery je podľa žalovanej namieste záver, že táto nebola podstatne prevýšená. Tá bola pre zmluvu vo výške 45,23 % a podstatným spôsobom neprevyšovala priemernú odplatu na finančnom trhu, keďže za podstatné prevýšenie je potrebné považovať odklon o 25 % až 27 %. Pokiaľ ide o adresu veriteľa pre uplatnenie reklamácie, tá bola podľa žalovanej upravená v bode 12 ods. 12.1 Zmluvných dojednaní, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Na základe toho žalovaná žiadala platobný rozkaz zrušiť a zaviazat' žalobkyňu k náhrade trov konania.

6. Prvoinštančný súd tak uznesením č. k. 3Csp/160/2017 -66 zo dňa 22.02.2018 platobný rozkaz zrušil.

7. Súd prvej inštancie následne rozhodol rozsudkom, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná, ktorá namietala, že rozsudok je nepreskúmateľný pre neuvedenie dôvodov, ktoré súd viedli k vyslovenému záveru. Preto navrhla rozsudok zrušiť a priznať jej náhradu trov konania. Krajský súd napadnutý rozsudok uznesením č.k. 23Co/8/20019-148 zo dňa 31.10.2019 zrušil konštatujúc nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia.

8. Ďalším rozsudkom prvoinštančný súd vyhovel žalobe v celom rozsahu a uviedol, že vykonaným dokazovaním mal preukázať, že medzi žalobkyňou a žalovanou bol založený záväzkový vzťah, a to zmluvou o poskytnutí revolvingového úveru zo dňa 20.03.2012, na základe ktorej bol žalobkyňi reálne poskytnutý úver v sume 1.284,25 Eur, pretože celková výška úveru v sume 1.500,- Eur bola ponížená o poplatok za poskytnutú službu v zmysle čl. 8 ods. 8.1. písm. a) Dohody o poskytnutí služby v sume 215,75 Eur, ktorá bola súčasťou Zmluvy. Splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci) bola 42/14, mesačná splátka vrátane úrokov predstavovala 80,37 Eur, celková čiastka, ktorú musela žalobkyňa ako dlžník zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) predstavovala sumu 3.375,54 Eur, RPMN za úver bola 65,46 %, ročná úroková sadzba úveru bola 70,01 % a priemerná RPMN za úver predstavovala 45,23 %. V oznámení o schválení úveru žalovaná uviedla termín splatnosti prvej splátky 14.05.2012 a termín splatnosti poslednej splátky 14.10.2015. Toto oznámenie už nemá podobu zmluvy, dohody, ale ide o jednostranné oznámenie žalovanej vo vzťahu k žalobkyňi. Medzi stranami nebola sporná výška bezdôvodného obohatenia v sume 728,16 Eur, pričom súd prvej inštancie mal preukázať, že vzhľadom na tvrdenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru zo strany žalobkyne, mala žalovaná vedomosť o tom, že sa na jej úkor bezdôvodne obohatila dňa 16.05.2017 (č. I. 11 spisu), keď reagovala na výzvu žalobkyne.

9. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, a to vzhľadom na povahu účastníkov tejto zmluvy, že predmetný zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským, keďže žalovaná ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrela predmetnú zmluvu so žalobkyňou, ktorá je fyzickou osobou - nepodnikateľom (čo vyplýva z jej označenia v tejto zmluve identifikačnými znakmi typickými pre nepodnikateľa - menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom). Vyhodnotil vec tak, že ide i o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch.

10. Taktiež mal za to, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch v súvislosti s tam uvedenou RPMN, a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

11. Pokiaľ ide o obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch uviedol, že zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Medzi tieto predpoklady patrí uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrovej sadzby a prípadných poplatkov. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tieto údaje nie sú vo svojej jednote dostatočne a zreteľne uvedené tak, aby spotrebiteľovi bolo zrejmé, ktoré predpoklady boli použité pre výpočet RPMN. Hoci žalobkyňa ako spotrebiteľka požiadala o poskytnutie úveru dňa 13.03.2012, k uzavretiu zmluvy došlo prijatím návrhu zo strany žalovanej dňa 20.03.2012, pričom v oznámení zo dňa 20.03.2012 žalovaná doplnila ďalšie náležitosti zmluvného vzťahu, ktoré žalobkyňi pri podpise zmluvy/žiadosti neboli známe. Obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej

Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g) cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery.“

12. Prvoinštančný súd sa tiež stotožnil s argumentom žalobkyne o tom, že v zmluve dohodnutá úroková sadzba vo výške 70,01 % ročne je neprimeraná, neprijateľná, a preto neplatná. Vychádzajúc zo štatistických údajov zverejnených na webovej stránke NBS, boli priemerné úrokové sadzby pri úveroch (spotrebiteľské a iné úvery) so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby od 1 do 5 rokov v marci 2012, keď bola predmetná zmluva uzavretá, v sadzbe 11,76 %. Úverová zmluva uzavretá medzi žalobkyňou a žalovanou dňa 20.03.2012 bola so splatnosťou 42 mesiacov, teda do 5 rokov. Úroková sadzba predmetného úveru vo výške 70,01 % p. a. je takmer 6 - násobkom priemernej sadzby úverov poskytovaných v rovnakom období, a preto bola s ohľadom na toto zistenie neprimerane vysoká. Súd prvej inštalácie konštatoval, že navýšenie priemernej úrokovej sadzby úverov poskytovaných v rovnakom období bankami o viac ako 100 % je jednoznačne a nepochybniteľne neprijateľné.

13. Súd prvej inštalácie tak vyhodnotil, že úrok bol v zmluve dohodnutý neplatne, pretože je v rozpore s dobrými mravmi, keď jeho výška predstavuje takmer šesťnásobok priemernej sadzby úverov poskytovaných v rovnakom období bankami. Vzhľadom na vyslovenú absolútnu neplatnosť dojednania úrokovej sadzby sa stotožnil s argumentom žalobkyne o tom, že zmluva neobsahovala údaj podľa § 9 ods. 2 písm. i) zák. o spotrebiteľských úveroch, preto v súlade s § 11 ods. 1 písm. a) považoval úver poskytnutý na základe takej zmluvy za bezúročný a bez poplatkov.

14. Vychádzajúc z uvedeného, ako aj s poukazom na potrebu použitia eurokonformného výkladu znenia § 9 ods. 2 písm. f) - konečná splatnosť spotrebiteľského úveru a § 9 ods. 2 písm. k) - skladba splátky na splátku istiny, úrokov a poplatkov konštatoval, že nie je potrebné trvať na tom, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere vo svojom jedinom (primárnom) dokumente (zmluve) výslovne obsahovala údaj o konečnej splatnosti, ako aj údaj o skladbe splátky. Z tohto dôvodu sa prvoinštančný súd nestotožnil s argumentáciou žalobkyne o tom, že aj pre nedostatky v zmluve z pohľadu § 9 ods. 2 písm. f) a k) cit. zákona je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Poukázal na rozhodnutie NS SR vo veci sp. zn. 3 Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018.

15. Vzhľadom na tvrdené nedostatky, ktoré zmluva o revolvingovom úvere má, keďže minimálne neobsahuje údaje podľa § 9 ods. 2 písm. i) a j) zák. o spotrebiteľských úveroch, úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona považoval prvoinštančný súd za bezúročný a bez poplatkov.

16. Preto prvoinštančný súd mal za to, že žalovaná mala na základe tejto zmluvy nárok len na rozdiel medzi tým, čo žalobkyni poskytla a tým, čo jej žalobkyňa uhradila. Sumu, ktorú žalovaná prijal nad rámec uvedeného predstavuje na jej strane bezdôvodné obohatenie. Preto priznal žalobkyni nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške 728,16 Eur, spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 728,16 Eur, ale nie odo dňa 25.04.2017 ako žiadala žalobkyňa, ale až od 16.05.2017, keď žalovaná reagovala na výzvu žalobkyne, pričom v tento deň mal preukázateľne vedomosť o tom, že vzhľadom na tvrdenia žalobkyne, sa na jej úkor bezdôvodne obohatila. Hoci žalovaná nepoznala presný rozsah bezdôvodného obohatenia, vzhľadom na tvrdenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, s prihliadnutím na charakter svojej podnikateľskej činnosti, prax a judikované nedostatky v nej, jej musel byť známy aspoň približný rozsah bezdôvodného obohatenia. Preto prvoinštančný súd žalobkyni priznal zákonný úrok z omeškania od 16.05.2017 do zaplatenia a žalobu v prevyšujúcej časti, čo do nároku na zákonný úrok z omeškania pred 16.05.2017, zamietol.

17. V závere skonštatoval, že vzhľadom na tvrdené nedostatky v predmetnej zmluve nepovažoval za právne významné zaoberať sa aj ďalšími nedostatkami, ktoré zmluva obsahuje (napr. neprijateľnosť Dohody o poskytnutí služby a s tým spojený nedostatok podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch).

18. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobkyňa bola v konaní takmer úplne úspešná, pretože neúspešná bola len v nepatrnej časti, a to v priznaní zákonného úroku z omeškania o niekoľko dní neskôr, než požadovala, preto má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

19. Proti tomuto rozsudku, a to v časti výroku I. v rozsahu povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5 % ročne za obdobie od 16.05.2017 až do zaplatenia podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. Odvolanie dôvodnila podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Žalovaná uviedla, že podľa rozsudku je dátum 16.05.2017 prvým dňom po uplynutí lehoty v mimosúdnej výzve na mimosporové usporiadanie. Tvrdila, že uvedený záver súdu prvej inštancie je nesprávnym, pretože žalovanej nebola doručená žiadna mimosporová výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Aj z rozsudku vyplýva, že listina označená žalobkyňou ako predsporová výzva neobsahuje žiadne údaje a preto sa žalovaná dňa 16.05.2017 do žiadneho omeškania nedostala. Žalovaná sa nedostala do omeškania ani počas lehoty na podanie odporu, teda prvým dňom omeškania môže byť najvyšší prvý deň nasledujúci po uplynutí 15 dňovej lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu. Navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok v časti úroku z omeškania tak, že žaloba sa zamietá aj v časti požadovaného úroku z omeškania od 16.05.2017 až do prvého dňa nasledujúceho po doručení platobného rozkazu žalovanej. Zároveň si žalovaná uplatnila nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalobkyni.

20. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že zo žiadneho bodu odôvodnenia nevyplýva, že by súd deň 16.05.2017 ustálil ako prvý deň po uplynutí lehoty v mimosúdnej výzve na mimosporové usporiadanie. Z bodu 53. napádaného rozhodnutia vyplýva, že súd priznal žalobkyni nárok na zaplatenie žalovanej sumy spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania odo dňa 16.05.2017, keď žalovaná reagovala na výzvu žalobkyne, pričom v tento deň mala žalovaná preukázateľne vedomosť o tom, že vzhľadom na tvrdenia žalobkyne, sa na jej úkor bezdôvodne obohatila. Až na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyni prizná zákonný úrok z omeškania od 16.05.2017 do zaplatenia (a nie odo dňa 25.04.2017 ako žiadala žalobkyňa). V konaní bolo jasne preukázané, že dňa 16.05.2017 mala žalovaná nepochybniteľnú vedomosť o obsahu predsporovej výzvy žalobkyne, na ktorú aj písomne reagovala, teda vedela, že žalobkyňa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov tj., že jej povinnosťou bolo plniť iba čo do výšky skutočne preukázateľne poskytnutého plnenia žalovanou, ktorá všetky úhrady na Zmluvu ako bolo uvedené nepochybné eviduje. Navrhla rozsudok potvrdiť a súčasne zaviazat žalovanú k náhrade trov odvolacieho konania žalobkyni v rozsahu 100%.

21. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal v napadnutom rozsahu rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred, t.j. dňa 11.06.2021 a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné a napadnutý výrok je potrebné zmeniť.

22. Z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

23. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nedostatočne zisteným skutkovým stavom a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

24. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na

zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolacia námietka týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia veci pri vyhodnocovaní omeškania žalovanej naplnená bola.

25. V napadnutej časti rozhodnutie súd prvej inštancie čo do omeškania žalovaného zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil záver, s ktorým nie je možné súhlasiť.

26. Z oznámenia žalobkyne, označenom ako Úverová zmluva - predsporová výzva žalobkyňa vyvodila, že z výzvy musela mať žalovaná vedomosť o tom, že sa na jej úkor spoločnosť bezdôvodne obohatila. V predmetnej výzve je okrem iného uvedené: „zmluva najmä obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v rozpore s právnymi predpismi a spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť Zmluvy.“

27. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že žalovaná na uvedenú výzvu písomne odpovedala dňa 16.05.2017, z čoho usúdil, že minimálne od uvedeného dátumu bola preukázaná jej vedomosť o bezdôvodnom obohatení a musel jej byť známy aspoň približný rozsah bezdôvodného obohatenia. Preto prvoinštančný súd žalobkyni priznal zákonný úrok z omeškania od 16.05.2017. S uvedeným záverom odvolací súd nemôže súhlasiť, lebo v „predsporovej výzve“ nebola ani zmienka o tom, akú sumu žalobkyňa od žalovanej požaduje, a tiež tam nebola uvedená ani prípadná lehota na jej úhradu. Bolo v nej iba konštatované, že žalobkyňa považuje úver za bezúročný a bezpoplatkový a navrhla, aby žalovaná pristúpila na splátkový kalendár. Preto odvolací súd uvedenú listinu nepovažoval za kvalifikovanú výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia tak, ako to prezentovala žalobkyňa, od ktorého dňa by mohol byť žalobkyni priznaný k istine aj žiadaný úrok z omeškania podľa § 517 OZ.

28. Odvolací súd tak po preskúmaní rozsudku v napadnutom rozsahu, ako aj obsahu spisového materiálu konštatuje, že súd prvej inštancie vo vzťahu k priznaniu zákonného úroku z omeškania odo dňa 16.05.2017 dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

29. Nebolo totiž možné zákonné úroky z omeškania priznať odo dňa 16.05.2017, t.j. odo dňa dátumu na liste, ktorým žalovaná spoločnosť odpovedala na „predsporovú výzvu“ žalobkyne, keďže táto výzva nebola riadnou kvalifikovanou výzvou na plnenie, lebo v nej nebola uvedená požiadavka žalobkyne či už na vrátenie žalovanej sumy, a ani lehota na jej vrátenie.

30. Je preto možné dať za pravdu žalovanej, že táto sa dostala do omeškania, až dorúčením jej platobného rozkazu dňa 07.02.2018, nie odpoveďou žalovanej na oznámenie označené ako Úverová zmluva - predsporová výzva zo dňa 16.05.2017. Vzhľadom na e uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutom výroku I. čo do doby priznania úroku z omeškania postupom podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu o úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 728,16 Eur od 16.05.2017 do 07.02.2018 zamietol.

31. Podľa ust. § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

32. O náhrade trov prvoinštančného konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V konaní pred súdom prvej inštancie bola úspešnejšia žalobkyňa, lebo bola úspešná čo do istiny v celom rozsahu a jej neúspech čo do nepriznania úroku z omeškania za čas od 25.04.2017 do 07.02.2018 bol považovaný za nepatrný neúspech. Vznikol jej preto nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal úspešnej žalovanej ich náhradu v plnom rozsahu voči neúspešnej žalobkyni s tým, že aj o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 CSP.

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne ((dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).